

fig, at den Fordeling, som vi der havde truffet, dels efter Hartkornet, dels efter Befolkningen, multipliceret med Tæthedsudtrykket, har flaaet ganske overordentlig mærkværdigt til, saa at vi i Udvalget, efter at have gransket alle disse Ting nøiere, kom til at sige, at de Forstjelligheder, som fandtes, sandelig ikke vare saa store, at det var Umagen værd paa nogen Måade at gjøre nogen Berigtigelse. Det viser sig, at ogsaa dette er truffet overmaade rigtigt. Hvad endelig den tredie Fordeling, som skulde finde Sted, angaaer, nemlig mellem de enkelte Communer, saa vil det erindres, at den var bestemt at skulle skee, en Trediedeel efter Hartkorn, en Trediedeel efter Folketal og en Trediedeel efter Skjøn af Amtsraadet. Hvad for det Første angaaer Hartkornet som Norm, saa har det vel mange Udtalelser imod sig, men jeg tør dog sige, at, naar man indvender saa meget imod Hartkornet som Skattebasis, saa angaaer det mere de enkelte Skattebyere, end det angaaer saa store Complexer som Communer eller Amter; der vil det altid erkjendes, at Hartkornets Mængde har en vis, ikke ganske ubetydelig Indflydelse, at det Antal Tønder Hartkorn, som findes i et vist District, altid med Hensyn til Districtets Skatteevne maa udøve en vis Indflydelse, om det end ingentunde bør være enebestemmende, hvad det jo heller ikke er. Med Hensyn til Folkemængden har den ærede Taler her foran mig, Folkethingsmanden for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds (K. Pedersen) igaar udtalt en fuldstændig rigtig Sætning, den nemlig, at man ingentunde ubetinget kan sige, at der, fordi der er en større Mængde Menneſter paa et Sted, ogsaa er en større Skatteevne, men det ærede Medlem maa ikke troe, at vi have været blinde for denne Sætning; tværtimod, dette er netop et af de Punkter, som have været meget omhyggeligt drøftede, og vi kom derved til det Resultat, at, uagtet denne Sætning maatte indrømmes, vilde der dog være et meget langt Spring derfra og til at sige, at det ikke i de fleste Tilfælde, at det ikke i Almindelighed var

Beviis paa Velstand i en Egn, at den nærede en stor Befolkning, og at den Deel af Landet, hvor der kunde leve mange Menneſter, i Regelen maatte antages ogsaa at have en større Skatteevne end den Deel, hvor der kun levede saa Menneſter. Det er en Betragtning, som man sikkert kan imødegaae ved enkelte Exempler, hentede hist og her fra, men som Udgangspunkt for en almindelig Regel maa man antage, at den holder Stik, og jeg kunde oplyse dette ved mange Exempler, som vilde være overbevisende for de Herrer. Hvad endelig det tredie Punkt, Amtsraadets Skjøn, angaaer, har det fra flere Sider været udtalt, at det her skulde være meget vanskeligt at træffe det Rette, idet Amtsraadet ikke skulde være istand til at skjønne om Communerens Skatteevne, og jeg troer endogsaa at turde sige, at disse Indvendinger have spillet en meget betydelig Rolle i den Opposition, som er gjort mod Contingentsystemet i det Hele. Hertil maa jeg svare: For det Første, at dette var et Punkt, som de Medlemmer her i Thinget, der havde forhandlet denne Sag, vare aldeles enige om. Jeg tør ikke tiltrøe mig Indsigt deri, thi jeg har aldrig været Medlem af noget Amtsraad, men mange Medlemmer, som vare eller havde været Medlemmer af Amtsraad, erklærede, at det var en Sag, som Amtsraadene meget vel vilde være istand til at skjønne over, og at det vilde kunne afgive et væsentligt Bidrag til en retfærdig Fordeling, isærdeleshed efterat man havde faaet det Materiale, som man fik frem igjennem Krigsskatloven af 1864. Her kommer jeg nu til en Betragtning, som blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen), — og det forholder sig fuldkommen rigtig, som han sagde —, nemlig at man ikke kunde benytte dette Materiale saaledes, thi det var ikke vist, at fordi een Commune havde svaret 4 og en anden Commune 2 Procent, havde i Virkeligheden den Commune, der svarede 4 Procent, været høiere beskattet end den, der svarede 2 Procent, thi Forstjellen kunde ligge